קלתיה כיון דאיתחזק בבי דינא איבעיא

קלתיה לא אמרינן איתיביה רבא לרב נחמן

מימפון שיש עליו עדים יתקיים בחותמיו *מי

אין עליו עדים 🐠 ויצא מתחת ידי שליש או

ישיצא אחר חיתום שמרות כשר אלמא

קלחיה. שרפתו הלכך מה לה לשקר: דאיחחוק בבי דינא. שכתוב

בו הנפק לא אלימא איהי לאפקועי מעשה ב"ד: סימפון. שובר

ויצא מתחת יד לוה כמשפטו: יתקיים. (ג) השטר בחותמיו יעידו עדים

על חתימות ידיהן וכשר: אין עליו עדים. והרי הוא יוצא מתחת יד

שליש ולא מתחת יד הלוה הואיל

ושניהם מודים שזה מינהו להיות שליש

ביניהם כשר: או שילא אחר חיתום

שטרות. בתוך שטר המלוה נכתב השובר תחת העדים כשר שהרי

המלוה עלמו מוחזק בשטרו ואי לאו

דפרעיה לא הוה שביה למיכתב תברא

בגוויה: עד שיסתסס טענותיו.

משמע שאמר בבית דין אין לי לא

עדים ולא ראיה וחזר ואמר קרבו

ומתחילה סותם טענותיו לומר אין

לי: הח גופה קשיה. יסתתם

טענותיו משמע מכיון שיסחמו שוב אין מביא ראיה ואפילו מנאס לאחר

זמן כרבנן והדר קתני קרבו דמשמע

דהאי הוא דלא מייתי דאפי׳ רשב״ג

מודה בו אבל מלאם לאחר זמן מייתי

כרבן שמעון: ואמר אין לי עדים.

ואפילו מצאן לאחר זמן אינו סותר

כרבנן: דסקיא. שק של עור שהיו

שטרותיו של אביו מונחין בו: החוקף

אם חבירו בדין. בעל דין קשה ומטריח

את חבירו ואין רולה חבירו לדון כאן

אלא למקום וועד תלמידי חכמים

הרבה שיהה זה בוש מהם: נתעלמו.

שנעשו קשין זה לזה: אפילו מטבריא

לליפורי. אע"פ שישיבת טבריא

גדולה משל ליפורי הלך אחריו לליפורי:

והאמר רבי אלעור. והא חזינן דפליג

עלה ר' אלעזר לעיל ויהיב טעמא למילתיה (ד) דמסתבר טעמא: היכא

דקאמר לוה. נלך למקום הוועד כופין

אותו וידון כאן ולא יוליא זה מנה על

מנה: מר עוקבא אב ב"ד הוה

במסכת שבת בבמה בהמה יולאה

(דף נה.): לדויו ליה ככר בתיה.

כמשה שהוא בן בתיה למי שמקרין

עור פניו כמשה רבינו שגידלתו בתיה

בת פרעה. לשון אחר כבר ביתיה כמשה

שהוא בן בית דכתיב (במדבר יב) בכל

ביתי נאמן הוא. לדזיו ליה על שם

שהיה חכם וכתיב (קהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו. ומלאתי בספר הגדה

שהיה מר עוקבא בעל תשובה שנתן

עיניו באשה אחת והעלה לבו טינא

ונפל בחולי ואשת איש היתה לימים

נצרכה ללות ממנו ומתוך דוחקה

נתרצית לו וכבש יצרו ופטרה לשלום

ונתרפא וכשהיה יוצא לשוק היה נר

דולק בראשו מן השמים ועל שם כך קרי ליה ר' נתן לוליתא במסכת שבת

(דף נו:) הכא נמי להכי כתבו ליה הכי

על שם האור שהיה זורח עליו:

פלוני ופלוני שהיו מזומנין

קג א מיי׳ פט״ז מהל׳ מלוה הלכה ט סמג עשין לד טור שו״ע ח״מ סי״ סה סעיף יח: קד ב מיי שם הלכה ח

טוש"ע שם סעיף יט: קה ג מיי׳ שם הלכה י טוש"ע שם סעיף כ: קו ד ה מיי פ"ו מהל' סנהדרין הלכה ז ח סמג עשין לז טוש"ע ח"מ

סי'כ: קו ו מיי' פ"ו מהלי סנהדרין הלכה ו סמו עשין לו טוש"ע ח"מ סי

י"ד סעיף א: קח ז ח מיי פ"ד מהלי יבום הלכה א סמג ים ט"סה ט"בוט שי זיבו עוד ביבמות פי"ב דף לט:ן: קבו ט מיי פ"ו מהלי סנהדרין הלכה ז סמג עשין לז טוש"ע ח"מ

סיי יד סעיף א: קי י מייי פ״ה מהלי סנהדרין הלכה ח סמג שם טוש"ע ח"מ סי׳ א

רבינו חננאל איבעיא קלתיה. ואותיב איבעיא קרונית. ואווניב עליה רבא מיהא סימפון שיש עליו עדים פי׳ זה הסימפון שובר יתקיים בחותמיו. אין עליו עדים אבל יוצא השטר מתחת ידי שליש או שיוצא חיתום שטרות כשר. וזה מפורש בסוף פרק שנים בפודש בסוף פוק שנים אוחזין בטלית אלמא שליש מהימן ועלתה בתיובתא לרב נחמן וקי"ל שהשליש נאמן וכך הלכה ואסקוה לשמעתא משמיה יוחנז לעולם מביא רו יוונן לפולם מב"א ראיה וסותר עד שיסתתמו טענותיו. כיצד אמרו לו הבא עדים אמר אין לי עדים הבא ראיה אמר אין לי ראיה בטלו ראיותיו. ארל אח ראו לו טדיח אבל אם באו לו עוים ממדינת הים או שהיתה דסקיא של אביו מופקדת . ביד אחרים הרי זה מביא שנתעצמו בדין אחד אומר . נידון כאן ואחד אומר נלך לבית הוועד אם המלוה אומר כך שומעין לו. ואם הנושה בחבירו מנה יוציא מנה על מנה כלומר יוציא . [לבית] הוועד מנה אחר. אלא כופין ללוה ודן בעירו. ואם הוצרך הדבר לישאל כותבין ושומעין מבית הוועד ואם אמר מבית החועו ואם אמו כתבו לי מאיזה טעם דנתוני כותבין ונותנין לו. וכן אמר אמימר הלכתא וכן אמו אמימו היכונא כופין הלוה והולך לבית הוועד אם אמר מלוה נלך לבית הוועד מאי טעמא עבד לוה לאיש מלוה. אבל אמר לוה הכי לא משגחינן ביה אלא כופיז הא דר' אלעזר) והיבמה . הולכת אחרי להתירה שנא' וקראו לו זקני עירו עירו ולא עירה

וביון דאיתחזק בבי דינא. פי׳ הקונטרס שכתוג בו הנפק וקשה דמכל מקום ניהמנה במיגו דאי בעי קלחיה וי"ל דאיתחזק בבי דינא שראוחו בידה כי החוא דשילהי מי שמת (ב"ב דף קנט:) שהוחוק כתב ידו בבית דין: ממפון שיש עליו עדים. פ״ה שובר ויולא

מחחם ידי לוה כמשפטו ור"ח פירש דביד הלוה קרוי שובר וכשהוא יולא מתחת ידי המלוה קרוי סמפון ויתקיים בחותמיו היינו דשיילינא לסהדי אי פריע אי לא פריע כדאיתא

שילהי פ"ק דב"מ (דף י): אין עליו עדים ויוצא. השטר והסמפונות מתחת ידי שליש כשר משמע ליה אפילו איתחזק דומיא דיולה החר חיתום שטרות. ה"נ יש לפרש לאו דאין עליו עדים כלל אלא יש עליו עדים ולא ידעי אי פריע אי לא פריע ויולא הסמפונות מתחת ידי שליש: (י) ויוציא מנה על מנה. מכאן למתחייב בדין דלא משלם לאידך יציאותיו אע"פ שמזקיקו לילך לו לדון בעיר אחרת):

ואם אמר כתבו ותנו לי מאיזה מעם בו'. דוקא היכא דנתעלמו לדון כו׳ וכפו אותו לדון כאן אבל בעלמא לא וכן משמע באיזהו נשך (ב"מ דף סט. ושם) גבי תרי כותאי דעבוד עיסקה דה"ל חזינה דכל בתר דידי קאזיל מר וקאמר כי האי ודאי לריך לאודועי מיהא יש לדחות דהכי קאמר כי האי ודאי לריך לאודועי אע"פ שאין שואל מאיזה טעם נתחייב לריך לחודועי חבל בעלמח חי שחיל אין אי לא לא:

צי ציית ציית. אין לפרש אי לא ליית שלא תוכלו לכופו דכ"ש שלא יוכל נשיא לכופו דהכא יי שבט והתם מחוקק ומר עוקבא ריש גולה הוה אלא מפר"ת אי לא ליית כגון דאמר לב"ד הגדול קאזילנא:

הדרן עלך זה בורר

אותו ודן בעירו ואם הוצרך דבר לשאול כותבין ושולחין ואם אמר כתבו ותנו לי מאיזה מעם דנתוני כותבין ונותנין לו יוהיבמה הולכת אחר היבם להתירה עד כמה אמר רבי אמי "אפילו מטבריא לצפורי אמר רב כהנא מאי קרא יוקראו לו זקני עירו ולא זקני עירה אמר אמימר הילכתא כופין אותו וילך למקום הוועד א"ל רב אשי לאמימר והא אמר רבי אלעזר ©כופין אותו ודן בעירו הני מילי היכא דקאמר ליה לוה למלוה "אבל מלוה בעבד לוה לאיש מלוה שלחו ליה למר עוקבא לדויו ליה כבר בתיה שלם עוקבן הבבלי קבל קדמנא ירמיה אחי העביר עלי את הדרך ואמרו לו השיאוהו ויראה פנינו במבריא הא גופא קשיא אמרת אמרו לו אלמא דיינוה אתון השיאוהו ויראה פנינו בטבריא אלמא שדרוהו הכא אלא הכי קאמרי אמרו 🌣 ליה דיינו אתון אי ציית ציית ואי לא השיאוהו ויראה פנינו במבריא רב אשי אמר דיני קנסות הוה וובבבל לא דיינו דיני קנסות והא דשלחו ליה הכי כדי לחלוק כבוד למר עוקבא:

הדרן עלך זה בורר

עוקבן הכבלי קבל קדמנא. לעק לפנינו ואמר ירמיה אחי העביר עלי את הדרך איבד ממני דרך בני אדם שסירסו כך שמעתי. וי״א העביר עלי את הדרך לא נהג עמי כשורה ועל עסקי ממון היה לועק: **אמרו לו.** לירמיה להתפייס עמו: **השיאוהו ויראה פנינו בטבריא**. הכריחוהו והזקיקוהו לבוא כאן לדון עמו: דיני קנסוח. אלהים כחיב בהן (שמות כב) ובעינן סמוכין ובבבל אין סמיכה כדאמרינן בפרק קמא (דף יה.):

שליש מהימן תיובתא דרב נחמן יובתא) כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן לעולם מביא ראיה וסותר עד שיסתתם מענותיו ויאמר קרבו פלוני ופלוני והעידוני הא גופא קשיא אמרת יסתתם מענותיו אתאן לרכנן והדר אמרת קרבו איש פלוני ופלוני והעידוני אתאן לרשב"ג וכי תימא כולה רשב"ג ופרושי קא מפרש מאי עד שיסתתם מענותיו עד שיאמר קרבו פלוני ופלוני והעידוני והא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן כל מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל במשנתינו הלכה כמותו חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה אלא כי אתא רב שמואל בר יהודה א"ר יוחגן ילעולם מביא ראיה וסותר עד שיסתתם מענותיו ויאמרו לו הבא עדים ואומר אין לי עדים הבא ראיה ואומר אין לי ראיה "אבל באו עדים ממדינת הים או שהיתה דיסקיא של אביו מופקדת ביד אחר הרי זה מביא ראיה וסותר כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן התוקף את חבירו בדין אחד אומר גדון כאן ואחד אומר גלך למקום הוועד כופין אותו וילך למקום הוועד אמר לפניו רבי אלעזר רבי מי שנושה בחבירו מנה יוציא מנה על מנה אלא כופין אותו

ודן בעירו איתמר נמי א"ר ספרא י (אמר רבי יוחנן) ישנים שנתעצמו בדין א' אומר נדון כאן ואחד אומר נלך למקום הוועד כופין

הדרן עלך זה בורר

איך היה איר שה היה הולכת אחריו: שלחו ליה למר עוקבא לדויו ליה כבר בתיה שלם. פ"י לדויו ליה כמו משה רבינו דכתיב ביה כי קרן עור פניו. וכתיב ביה בכל ביתי נאמן הוא. וי"א בן בתיה בת פרעה מפני שגידלתו. ירמיה אחי העביר עלי את הדרך. יש מי שמפרש העביר עלי דרך בני אדם וחבל בי הכה ופצוע. שהן דיני קנסות שלא יתכן לדונן אלא בארץ ישראל ומפני מה כתבו לו אמרו כלומר אמרו לו הדין שם ואי צאית ואם לאו השיאוהו כופהו ויעלה אצלנו בטבריא מפני כבודו שלחו לו כך: ירושלבי כל זמן שמביא ראיה סותר את הדין ר' אילא ור' זירא חד אמר עד שיבטל ראיותיו וחד אמר עד שיכפור בראיותיו ר' לוי הוה ליה דין עם חד בר גש על עסק בתים והוו דינין קומי ד' אלעזר לאחר שנגמר הדין הביא ראיה אתא שאל לר' יוחנן א"ל כל זמן שהוא מביא ראיה הוא סותר את הדין ואפילו אתעביד ליה גזר דין: **תוספרוא** יש לך עדים או ראיה אין מקבלין ממנו עד שיביא ראיה שלא היה יודע בהן לעולם אין העדים יכולין לחזור בהן משתחקר עדותן בב"ד וכו'. עד אם לא יגיד ונשא עונו כיון שהגיד שוב אינו חזור ומגיד: הדרן עלך דיני ממונות

ל) ב"מ כא., ב) רש"ל מ"ז. ג) ב"ק סט. ב"ב קעד. כתובות עז. גיטין לח. עה. וב"מ לח: בכורות כד.ז. ע"ש היטבן, ו) וכ: וע"ע תום׳ שם ד״ה סמפוןן, מוט שם 7 ה טמפוןן. 1) רש"ל מוחק כל הדיבור [אולם הבעל פסקי חוס׳ ליין עליון, ה) ולעיל ה.ן,

תורה אור השלם ו. וְקַרְאוּ לוֹ זְקְנֵי עִירוֹ ודברו אַלִּיו ועמד ואַמר לא חפצתי לקחתה: דברים כה ח

2. עלמיר הרלמים ימשול

סד

הגהות הב"ח (ה) גם' ויוצא מתחת ידי שליש הו שיוצא: (כ) שם

לוכים לו דיינו למון: (ג) רש"י ד"ה יתקיים השובר נחוממיו: (ד) ד"ה והלמר וכו" ומסתבר טעמא:

מוסף רש"י

סימפון שיש עליו עדים. בעדי קיוס מוקמיע לה, יתקיים בחותמיו. ואפילו יוצא מתחת ידי מלוה כשר (ב"מ כא.). אין עליו עדים. עדי קיוס, אכל עדים חתומים עליו מחח. בייט מתותים עליו שליש. ויוצא מתחת ידי שליש. שאין הלוה מוליאו ולא המלוה אלא שליש שביניהם נאמן (שם). הדרן עלך זה בורר